

Persbericht

ceramicarpet

33 rue de la Concorde

29.04 - 5.06.2021

Opening

Donderdag 29.04.2021
van 18 tot 21u

Ceramicarpet

Baronian Xippas groepeerde onder de veelzeggende titel van deze tentoonstelling een selectie van zeven kunstenaars. Hoewel deze verschillende nationaliteiten hebben, zijn ze hier toch bij elkaar gezet omdat ze eenzelfde verlangen delen: op een ambachtelijke manier met materialen werken. Er springen in hun oeuvre meteen twee mediums in het oog: keramiek en tapijtwerk. Het neologisme *ceramicarpet* kwam er na een groepstentoonstelling.

Deze technieken beroemen zich allebei op voorouderlijke ambachten, maar daar houdt de vergelijking op: het zachte en blinkende oppervlak van het glazuur waarmee in de keramiek wordt gewerkt, contrasteert met het wollige, soepele gevoel van het tapijtwerk. Tussen de werken ontstaat een dialoog van tegenstelling, maar ook van aanvulling.

Tapijtwerk en keramiek werden lange tijd alleen geassocieerd met de huiselijke ruimte en met decoratieve kunst. Dankzij hedendaagse kunstenaars die hun weef- en keramiektechnieken voortdurend bijschaven, werpen ze nu heel langzaam die vooroordelen van zich af.

Aan de ene kant is er iets dubbel aan de nieuwe wandtapijten: beeld en sculptuur, visuele drang – het plezier om de ander te vangen door zijn blik – en tactiel plezier, maar ook oud en nieuw, vroeger en nu. Anderzijds kunnen we de opleving van keramiek verklaren door het onverwachte en unieke van het materiaal, maar ook door het onvoorziene aspect van de techniek. Keramiek moet leven. Er zit een soort van aanwezigheid in die marmer of brons niet hebben.

De hier gegroepede kunstenaars werken niet alleen met deze twee technieken. Meestal gaat het slechts om een randactiviteit. Hun werken die in *ceramicarpet* te zien zijn, staan voor een terugkeer naar het leven, naar handenarbeid, een dringende behoefte aan bescheidenheid en schroom.

Het werk van Ry Rocklen (VS) bestaat uit dagelijkse voorwerpen die de gewone activiteiten van het leven naar voren brengen. Aan de hand van zijn techniek creëert hij een paradoxale relatie tussen gebruiksvoorwerpen en het kostbare aspect dat hij hun geeft. Een strandbal, een televisie of een pizzapunt worden waardevolle, kostbare sculpturen. Dankzij het gebruik van keramiek krijgen gebruiksvoorwerpen een soort waardigheid die hen tijdloos maakt.

In elk van haar werken is duidelijk de hand van Larissa Lockshin (CA) te zien. Ze kiest doelbewust voor materialen waarvan ze de grenzen kan verleggen. Ze wil bestaande associaties, categorieën, definities en talen die bij kunst en schilderkunst horen, in vraag stellen. Lockshin legt de nadruk eerder op het voorwerp dan op de inhoud van het beeld. Door op haar keramiek dieren in de natuur voor te stellen of te kiezen voor gebruiksvoorwerpen zoals bowlingkegels, neemt ze ons mee naar een soort zorgeloosheid en laat ze ons op een moderne manier kijken naar het medium.

De Britse kunstenaar Zoë Paul gebruikt verschillende technieken en tijdloze materialen, zoals keramiek, brons, textiel en tekeningen. Haar oeuvre stelt onze relatie met traditie en ambacht in vraag, maar ook hoe wij in dit digitale tijdperk kijken naar collectiviteit en de huiselijke ruimte. Haar reeks keramieken vazen *Hospitalfield Pot* doet denken aan lichaamsdelen in een wankel evenwicht. Om dit te bereiken rekte Paul stukken klei zo ver uit dat ze braken en in stukken vielen, om de scherven vervolgens te verwerken tot menselijke lichamen. Werken met klei is volgens de kunstenaar driedimensionaal tekenen. Het geeft ons de kans de ruimte via ons lichaam te verkennen. De esthetische ontdekkingstocht van Aline Bouvy (LU) langs een aantal technieken, waaronder keramiek, vertrekt altijd vanuit eenzelfde startpunt: taboes en dan vooral die rond het lichaam. Vrijheid en het afwijzen van fatsoen liggen aan de basis van haar werk, dat niet zozeer wil provoceren, maar wel verlangen levendig en transgressief naar voren wil brengen. Onder een kitscherig en onbetamelijk laagje laat het werk van Aline Bouvy een reeks min of meer onwelvoeglijke figuurtjes zien, die brutaal heen en weer lopen tussen verlangen en afkeer. Ook *Morphthing*, het keramiek dat hier tentoongesteld is, ontsnapt daar niet aan.

De met keramieken kralen geborduurde drapering van Tessa Perutz (VS) is de perfecte voorstelling van het universum van deze Amerikaanse kunstenaar. Haar oeuvre is als een psychologisch landschap en getuigt van een spontane zoektocht, ingegeven met anekdotes, haastige krabbels en existentiële overpeinzingen. Het werk van Tessa Perutz krijgt vorm door een proces van conceptualisatie en intuïtie die elkaar overlappen en op een organische manier beïnvloeden. Voor *ceramicarpet* experimenteerde Tessa Perutz met keramiek waarin ze zich bekwaamde. Ze brengt een reliëflandschap van kralen die ze met elkaar combineert.

Het werk van Mekhitar Garabedian, een kunstenaar met Armeense roots, is opgebouwd rond herinneringen, identiteit en geschiedenis, thema's die als onoplosbare dilemma's worden beschouwd. Hij kiest voor een waaier van mediums, waaronder tapijtwerk. Een groot deel van zijn oeuvre is geïnspireerd op zijn eigen ervaringen als immigrant en verwerkt humor en poëtische kwaliteiten die hij vindt in taal, cultuur en geschiedenis. Voor zijn werk baseert hij zich vaak op teksten en verkent de manier waarop taal en linguïstische structuren onze plaats in de wereld bepalen. Garabedian pendelt tussen Armeens, Arabisch, Nederlands, Frans en Engels en laat ons daarmee zien hoe taal een sleutelrol speelt in het uitbouwen van een identiteit. In die geest maakte hij het wandtapijt waarop hij de letters van het Armeense alfabet weefde.

Wang Du (CN) verwerkt de onophoudelijke stroom van informatie die de media dagelijks op ons afvuren. Het resultaat is iets wat hij een 'post-realiteit' noemt, waarin de grens tussen de echte wereld en de wereld die de media ons willen laten zien, vervaagt. Beelden uit de westerse media (vooral Franse en Amerikaanse) of van sociale netwerken zijn niet alleen een inspiratie, maar ook de hoofddrager van zijn creaties. Dit wandtapijt is een driedimensionale reproductie van een abonnementsstrookje dat hij uit een psychologietijdschrift haalde.

Psychologie en herinneringen, maar ook het dagelijkse leven zijn thema's die deze kunstenaars binden. In *ceramicarpet* is het object sterker dan het beeld: het gebruikte medium – keramiek of tapijtwerk – staat vaak haaks op wat wordt afgebeeld. Door zich deze mediums toe te eigenen creëren de kunstenaars een nieuwe, heel eigen taal die ambachtelijke tradities en artistieke innovatie met elkaar verbinden.

Aline Bouvy

Aline Bouvy onderzoekt door middel van een multidisciplinaire benadering vraagstukken die verband houden met de breedte van de samenleving. Zij eist een zekere ongekende vrijheid op ten opzichte van de normen die onbewust onze verlangens vormen en die ons voorschrijven wat moreel en esthetisch aanvaardbaar is. Vanuit dit perspectief probeert ze zich niet in de rand van de maatschappij te plaatsen, maar probeert zij eerder deze elementen/resten, die vanuit een moreel oogpunt als “vuil” of esthetisch “lelijk” worden beschouwd, in haar creatieve proces te integreren om zich op die manier van elke categorisering te ontdoen.

--

Aline Bouvy (geb. 1974, Brussel) woont en werkt in Brussel. Ze studeerde aan de Ecole de Recherche Graphique in Brussel en aan de Jan van Eyck Academie in Maastricht. Recente solotentoonstellingen zijn onder meer *PUP* in Künstlerhaus Bethanien, Berlijn (2019), *Bastinado* in Galerie Albert Baronian, Brussel (2018), *Maturity* in Loggia, München (2018), *It tastes like shit, it is shit, want a toothbrush* in NICC, Brussel (2013). Recente groepstentoonstellingen zijn *Somewhere in Between* bij Bozar Brussel (2018) en *Return to Sender*, WIELS, Brussel (2014). In de pers verschenen o.a. artikelen in Metropolis M.

Mekhitar Garabedian

Door het gebruik van verschillende media zoals tekeningen, video, fotografie en installaties, zijn veel van Mekhitar Garabedian's werken gebaseerd op zijn ervaringen als immigrant en spelen in op de humor en poëtische kwaliteiten die hij vindt tussen talen, culturen en geschiedenissen. Net zoals zijn persoonlijke diasporageschiedenis gelaagd is, weerklinkt in zijn werk een veelheid aan verwijzingen naar literatuur, muziek, filosofie en beeldende kunst.

--

Mekhitar Garabedian (geb. 1977, Aleppo) woont en werkt in Gent, België. Hij behaalde zijn diploma Audiovisuele Kunsten aan Sint-Lukas in Brussel en zijn MFA Beeldende Kunst aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent waar hij momenteel nog steeds verbonden is als postdoctoraal onderzoeker. Garabedian's werk was te zien in solotentoonstellingen in Bozar, Paleis voor Schone Kunsten, Brussel (2015), S.M.A.K., Gent (2011) en KIOSK, Gent (2010). Zijn werk verscheen in groepstentoonstellingen zoals *Shaping Light - curated by Albert Baronian*, Fondation CAB Brussels (2018), *Art and Alphabet*, Hamburger Kunsthalle (2017), The Absent Museum, Wiels, Brussel (2017), *Kum Kapi*, Gulbenkian Museu, Lissabon (2016), Armenty/ Hayoutioun, Nationaal Paviljoen van De Republiek Armenië, Biënnale van Venetië (2015), *Between the Pessimism of the Intellect and the Optimism of the Will*, Biënnale van Thessaloniki (2015) en *Here and Elsewhere*, New Museum, New York (2014).

Larissa Lockshin

In haar streven om de bestaande associaties, categorisering, definities en taalgebruik rond kunst uit te dagen, legt Larissa Lockshin meer de nadruk op het object zelf dan op de inhoud van het beeld. Door gebruik te maken van printerinkt, acryl, oliestiften, email en krijt, creëert Lockshin objecten die de toeschouwer benaderen en zich bevinden in het grensgebied tussen schilderen en beeldhouwen.

--

Larissa Lockshin (geb. Toronto, 1992) woont en werkt in Queens, New York. Ze

ontving haar BFA van Parsons the New School for Design. Haar werk is verschenen in solotentoonstellingen zoals *Far Side of the Valley*, Galerie Albert Baronian, Brussel (2015), *Close but No Cigar*, Johannes Vogt Gallery, New York (2015). Haar werk is verschenen in groepstentoonstellingen zoals #98, Museum Gallery, New York (2018 & 2017) en *Third Space / Shifting Conversations About Contemporary Art*, Birmingham Museum of Art, Alabama (2017). Artikelen over haar werk zijn verschenen op Hyperallergic en Artviewer.

Zoë Paul

Zoë Paul gebruikt verschillende technieken zoals tekenen en tijdloze materialen zoals keramiek, brons en textiel. Haar werk onderzoekt onze relatie met traditie en ambacht, en met de begrippen van gemeenschap en huiselijke ruimte in het digitale tijdperk. Paul onderzoekt tevens in haar kunst het moment waarop de scheidingslijn tussen interieur en exterieur vervaagt.

--

Zoë Paul (geb. 1987, Londen) woont en werkt in Athene, Griekenland. Na haar bachelor aan het Camberwell College of Art voltooide ze haar MA in Beeldhouwkunst aan het Royal College of Art, Londen. Eerdere projecten en tentoonstellingen zijn onder meer *La Perma-Perla Kraal Emporium* (2018), een collectief werk dat bezoekers uitnodigt om rond een lange tafel plaats te nemen en kralen van klei te maken, *Equilibrists*, New Museum, New York (2016), *Solitude and Village*, een tentoonstelling die sociale relaties en schuldenlast in het dorp onderzoekt, The Breeder, Athene (2016) en *Unorthodox*, Jewish Museum, New York (2015). In 2019 had ze een solotentoonstelling in La Loge, Brussel. Momenteel wordt haar werk gepresenteerd in het Museum of Modern Art in New York in het kader van *The Modern Window*, een serie site-specific installaties van hedendaagse kunstenaars in opdracht van het MoMa.

Tessa Perutz

De kunstwerken van Tessa Perutz dienen als psychologische landschappen die zowel de velden en de dalen van de aarde als de innerlijke geest doorkruisen. Haar werken getuigen van een spontane verkenning: vastgelegd met anekdotes, haastige notities en existentiële overwegingen. Perutz' oeuvre wordt gevormd door processen van conceptualisering en intuïtie, die organisch in elkaar vervloeien en elkaar inlichten.

--

Tessa Perutz (geb. 1988, Chicago) behaalde haar BFA aan The School of the Art Institute of Chicago en woont en werkt in Brussel en New York. Recente solotentoonstellingen zijn onder andere *Homme Allongé* bij Ballon Rouge Club, Brussel (2020), *Jardin du Midi* bij Marie-Laure Fleisch, Brussel (2019), *La Lune Lavande* bij Stems Gallery, Brussel (2019), *Sans Souci* bij 3-D Foundation, Verbier, Zwitserland (2018), *Karma Solaire* bij Pablo's Birthday, New York. (2018). Recente groepstentoonstellingen omvatten tentoonstellingen in The Museum of Contemporary Art Antwerp (2019), Atlanta Contemporary (2017), Milk Studios, New York (2018) en Museum of Contemporary Art Detroit (2017). Recente artikelen over haar werk zijn verschenen in Artforum, The Washington Post, Modern Painters, ArtInfo, Milk Magazine, en Hart Magazine. Naast haar werk als kunstenaar is Tessa curator voor *Massif Central*; een collectie zijden sjaals van hedendaagse kunstenaars.

Ry Rocklen

Rocklen heeft materialen op een subtiele maar diepgaande wijze veranderd waardoor voorwerpen een tweede leven hebben gekregen als sculptuur met een indrukwekkende verfijning. Deze composities, poëtisch, licht surrealistisch en zich bevindend op de grens van de readymade, maken gebruik van bescheiden materialen om op die manier een formele verkenning van sculpturale eigenschappen te bewerkstelligen. De drie algemene criteria die Rocklen hanteert om een voorwerp als sculptuur te kiezen, zijn: het feit dat het voorwerp als conventioneel wordt gezien, dat het vervolgens werd achtergelaten en dat het voorwerp in zekere mate cultureel universeel is.

--

Ry Rocklen (geb. 1978, Los Angeles) woont en werkt in Los Angeles. Hij studeerde aan het California Institute of the Arts in Valencia, Californië. Hij behaalde zijn BFA aan de University of California en zijn MFA in Beeldhouwkunst aan de University of Southern California. Recente solotentoonstellingen zijn onder meer *Condominium pancake* (met Derek Boshier), Galerie Albert Baronian, Brussel (2015). Recente groepstentoonstellingen zijn onder meer *L'Institut d'esthétique Dans le cadre de La Manutention*, Palais de Tokyo, Parijs (2017), *The Arcades: Hedendaagse kunst en Walter Benjamin*, Jewish Museum, New York (2017), *L.A. Exuberance: New Gifts by Artists en Murmurs: Recent Contemporary Acquisitions*, beide in het Los Angeles County Museum of Art, Los Angeles (2016 & 2013), *The Whitney Biennial*, Whitney Museum of American Art, New York (2018). In de pers verschenen onder meer artikelen in de Los Angeles Times, The Observer en Artforum.

Wang Du

Wang Du's manier van werken bestaat uit het verzamelen en toe-eigenen van mediabeelden om deze uiteindelijk te transformeren in omvangrijke sculpturen. Zijn nieuwsgierigheid naar de media en wat hij het 'internationale landschap' noemt; reclameborden, kiosken vol kranten, felle veelkleurige tijdschriften en een eindeloze stroom televisiebeelden, is de belangrijkste inspiratiebron voor zijn werk geworden. De sculpturen zijn vaak overweldigend door hun kolossale gestalte en hun kritiek op de macht van de massamedia in de hedendaagse samenleving.

--

Wang Du (geb. 1956, Volksrepubliek China) vestigde zich in 1990 in Parijs. Hij studeerde aan de Canton Academy of Fine Arts in Guangdong, China. Recent toonde hij zijn werk op de Biënnale van Dublin (2011), Tang Contemporary, Beijing (2016 & 2008), Mori Art Museum van Tokyo (2011), de Städtische Galerie in Viersen (2010) en BPS22, Charleroi (2008). Zijn werk verscheen in groepstentoonstellingen in het Cubaanse paviljoen tijdens de Biënnale van Venetië (2013), Jardins du Palais Royal, Parijs (2010), Palais de Tokyo, Parijs (2006). Zijn werk is vertegenwoordigd in collecties van onder andere het Centre Pompidou in Parijs, MUHKA in Antwerpen en UCCA Beijing.